

СЛОВО НАШИХ ВИХОВАНЦІВ

УНІВЕРСИТЕТСЬКА ОСВІТА ЯК МОЖЛИВІСТЬ СТАТИ ПРОФЕСІОНАЛОМ

Ніщо не починається з нічого. Так само добрий журналіст не з'являється сам собою, наче “гриби після дощу” – виростає звідкілясь і завдяки чомусь. Тому зараз на інформаційному ринку вважають: найголовніша передумова появи кваліфікованого медійника – це наявність у нього ґрунтовних базових знань з журналістики та практичних навичок, умінь.

Через це провідні медіа-холдинги навіть на стажування студентів-журналістів без доброї бази знань не беруть, не кажучи вже про роботу. Бо, за словами редакторів, таких випускників вишів часто треба вчити усього спочатку, починаючи навіть з таких елементарних понять як “синхрон” чи “бліц”. Тому видання і телевізійні холдинги часто відмовляють у працевлаштуванні колишнім студентам і прописують у графі “на роботу”, що без попереднього досвіду і певних вмінь людей до себе вони не беруть. Тож єдине, що залишається молодим журналістам, або самим довго і нудно шліфувати себе, або ж знайти хороших наставників і вчителів.

На щастя, у студентів, які навчаються на кафедрі радіомовлення і телебачення, проблем зі стажуванням та працевлаштуванням, зазвичай, не виникає. Оскільки студенти Франкового вишу не лише поглиблено вивчають журналістські дисципліни, а й більше того – з третього курсу уже спеціалізуються на певній кафедрі. А це означає, що спудеї, окрім базових знань, додатково вивчають те, що їм цікаво, і вже в університеті шукають себе в журналістиці. Як наслідок, студенти-телевізійники, наприклад, мають можливість самостійно відзняти інформаційні програми, інтерв'ю з цікавими особистостями, готувати коментарі, тобто працювати “на повну”. Через це на четвертому курсі як результат більшість з них – уже позаштатні кореспонденти львівських та київських телеканалів.

У чому ж полягає секретний код львівської школи журналістики? Насправді якихось особливих таємниць та “рецептів” немає. Просто у Франковому виші зуміли поєднати не лише надбання традиційних методів навчання, а й новітніх, які деякі українські виші просто проігнорували, або ж всього-на-всього не зуміли впровадити.

Про що йдеться, а про те, що у Львівському університеті активно діє співпраця між викладачами і студентами, а не відбувається односторонній процес “відчитали пари та й усе”. Постійні дебати, позалекційні заняття та обговорення – усе це впливає на самоосвіту та реалізацію знань студентів. Зокрема, на кафедрі радіомовлення і телебачення студенти мають можливість не просто дізнаватися про усі нюанси радіо і телепередач, а й поринути у світ телепростору, доторкнутися до нього. До прикладу, якщо спудеї вивчають жанр коментар на телебаченні, то це ще означає, що вони

мають його візуалізувати, тобто відзняти за допомогою факультетського обладнання. Якщо готуються студенти до інтерв'ю, то відповідно шукають собі інтерв'юйованого, складають питання, записують у студії і демонструють пізніше усім свою роботу, насамперед, для самовдосконалення. Просто обговорення і пустослів'я на кафедрі не діють. Бо викладачі добре розуміють, що без теорії практику насправді важко досягнути, а без практики студенти далі університету не підуть. Тому найперший ключ до успіху львівської школи журналістики – це знання, а другий – практичні вміння. Завдяки цьому студент-журналіст може в подальшому створити себе і як відомого ведучого, і як просто телевізійника, але без цих двох необхідних ключів далі власного порогу ніхто не піде.

Інна Березніцька,
студентка кафедри радіомовлення
і телебачення факультету журналістики
Львівського національного університету
імені Івана Франка